

Sygn. akt: III C 5/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Suchecka
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego

przeciwko T. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Suchecka

Sygn. akt III C 5/14 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 września 2015r. wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie wniósł o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego T. B. kwoty 701,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu w łącznej wysokości 210,54 zł.

W uzasadnieniu pozwu zostało wskazane, że pozwany zawarł z(...)spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., operatorem sieci P., umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany mimo upływu terminów płatności zobowiązań wskazanych w dokumentach księgowych wystawionych przez wskazanego operatora nie wykonał zobowiązania. Przedmiotową wierzytelność nabył (...) S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 października 2012r., a od (...) S.A. nabył ją powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 czerwca 2013r. Powód podał, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się kwota 526,52 zł stanowiąca notę karną w związku z nieterminowo dokonaną płatnością na rzecz wierzyciela pierwotnego oraz kwota 174,96 zł stanowiąca skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od każdej wymagalnej należności wynikającej z dokumentów księgowych.

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazano do Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, a to wobec przyjęcia, że występują wątpliwości co do zasadności dochodzonego roszczenia, które winny zostać zweryfikowane w toku postępowania dowodowego.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie odnośnie zgłoszonego wobec niego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 września 2010r. pozwany T. B. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Strony określiły czas trwania umowy na 30 miesięcy. Umowa została zawarta w ramach warunków promocyjnych, wysokość ulgi wyniosła 2118 zł.

Dowód: umowa z dnia 2 września 2010r. (k. 25)

W dniu 6 marca 2011r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła wobec T. B. notę obciążeniową na kwotę 526,52 zł z terminem płatności do dnia 21 marca 2011r. z tytułu opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy z dnia 2 września 2010r.

Dowód: nota obciążeniowa (k. 26)

W dniu 4 października 2012r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jako zbywcą a (...) Spółką Akcyjną we W. jako nabywcą. Na podstawie tej umowy zbywca przeniósł na nabywcę wierzytelności pieniężne wymienione w załączniku nr 1 do umowy, w postaci listy wierzytelności, oświadczając, że wierzytelności te mu przysługują oraz są bezsporne i wymagalne.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 4 października 2012r. (k. 22-23)

W dniu 18 października 2012r.(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. sporządziła pismo zaadresowane do T. B. zatytułowane „Zawiadomienie o przelewie wierzytelności”, w którym została zawarta informacja, że w dniu 4 października 2012r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności z tytułu usług telekomunikacyjnych obejmującej należności główne i odsetki ustawowe w kwocie 637,16 zł na rzecz (...) S.A.

Dowód: pismo z dnia 18 października 2012r. (k. 24)

W dniu 28 czerwca 2013r. (...) Spółka Akcyjna we W. zawarła z powodem (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której przeniosła na nabywcę wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy oświadczając, że są one bezsporne i wymagalne.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 28 czerwca 2013r. (k. 20-21)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód swoje roszczenie opierał na art. 509 § 1 k.c. podnosząc, że nabył wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wobec pozwanego T. B.. Podkreślić jednak należy, że zawarcie umowy przelewu danej wierzytelności, nawet wykazane, nie stanowi dowodu na jej istnienie oraz wysokość. To, czy nabywcy przysługuje wierzytelność będąca przedmiotem przelewu, zależy od powstania i istnienia tej wierzytelności w ramach stosunku łączącego pierwotnego wierzyciela z dłużnikiem.

Zgodnie z regułami procesu cywilnego ciężar dowodu spoczywa na tym, który z danej okoliczności wywodzi skutki prawne. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony obowiązane są przedstawiać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zagadnienie na kim, w danym sporze spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, jest zaliczane do problematyki prawa materialnego. I tak według przytoczonej wyżej reguły rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), na powodzie spoczywa obowiązek wykazania faktów, z

których wywodzi dochodzone roszczenie – co do zasady i wysokości, zaś obowiązek dowodowy pozwanego obejmuje fakty tamujące lub niweczące roszczenie powoda. Należy przy tym mieć na względzie oczywistą prawidłowość, iż obowiązek dowodzenia po stronie pozwanego aktualizuje się dopiero w przypadku skutecznego wywiedzenia jego odpowiedzialności przez powoda. Dlatego też powinnością sądu jest w pierwszej kolejności ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne uzasadniające zgłoszone żądanie, a w razie pozytywnego przyjęcia w tym zakresie, rozstrzygnięcie o zarzutach strony przeciwnej. Jeśli zaś takiego ustalenia dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa niezależnie od skuteczności podjętej przez pozwanego linii obrony a nawet jego braku.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenia, a zatem przede wszystkim te, które decydują o powstaniu danego roszczenia co do zasady i wysokości.

Sąd dokonuje ustaleń w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia zgodnie z regułami określonymi w rozdziale „Przedmiot i ocena dowodów” art. 227-234 k.p.c. Zasadą jest, że ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia następuje na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, ocenionych zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. tj. przy uwzględnieniu ich wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie reguł logiki i doświadczenia życiowego. Generalnie celem dowodów jest zweryfikowania twierdzeń stron o istnieniu roszczenia i jego wysokości bądź braku roszczenia lub wystąpieniu innych okoliczności, które roszczenie to niweczą.

Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.), fakty znane sądowi z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.), fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Stosownie do art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd może również uznać za ustalone fakty na podstawie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.).

Przenosząc powyższe reguły na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i co do wysokości nie zostało wykazane. Konkluzji tej, zdaniem Sądu, nie umniejsza fakt, że pozwany, który zapoznał się z żądaniem pozwu i aktami sprawy, nie zajął merytorycznego stanowiska, a jedynie wniósł o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność z uwagi na fakt, że przebywa w zakładzie karnym. Sąd miał na uwadze, że ustalenia w sprawie mogą być dokonywane nie tylko na podstawie konkretnych dowodów, lecz także przy zastosowaniu przywołanego wyżej art. 230 k.p.c., a zatem w oparciu o twierdzenia powoda, jeśli pozwany nie wypowie się co do tych twierdzeń. Wymaga jednak podkreślenia, iż ustawodawca w przepisie tym zastrzega, iż milczenie strony sąd może uznać za przyznanie faktów podnoszonych przez stronę przeciwną jeśli taki wniosek koresponduje z wynikiem całej rozprawy. Oznacza to, że nie każdy przypadek, gdy strona pozwana nie wypowie się co do twierdzeń pozwu, może zostać zakwalifikowany jako przyznanie tych faktów i rodzić skutki analogicznie jak w art. 229 k.p.c. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że dokonywanie ustaleń w sprawie w oparciu o stanowiska stron, ich twierdzenia lub brak wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej, stanowi wyłom od reguły, że ustaleń sąd dokonuje na podstawie dowodów. W art. 229 k.p.c. w odniesieniu do przyznania okoliczności przez stronę przeciwną ustawodawca zastrzega, że przyznanie to winno nie budzić żadnych wątpliwości. Tym bardziej zatem ostrożnie należy oceniać znaczenie tego, że strona pozwana nie wypowiedziała się co do żądania powoda. Dopiero ocena całego postępowania dowodowego może być podstawą uznania, że taka milcząca postawa strony pozwanej świadczy o przyznaniu przez nią istnienia roszczenia i jego wysokości. Jak zostało wyżej podniesione, rozkład ciężaru dowodu powoduje, że na stronie pozwanej nie spoczywa obowiązek wykazywania, że roszczenie dochodzone pozwem nie istnieje, co do zasady lub w dochodzonej wysokości. Potrzeba działania pozwanego w sprawie aktualizuje się w zasadzie dopiero wówczas, gdy powód dochowa swojego obowiązku udowodnienia żądania pozwu.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu wyniki całej rozprawy, nie pozwalają na ustalenie, w oparciu o zaoferowane dowody i przy zastosowaniu art. 230 k.p.c., że powodowi przysługuje co do zasady i co do wysokości wierzytelność objęta pozwem.

Stwierdzić należy, że dowody, które zaoferowała strona powodowa są oczywiście niewystarczające do ustalenia, że roszczenie ujęte w pozwie jej przysługuje. Po pierwsze nie pozwalają one na ustalenie, czy i w jakiej wysokości wierzytelność przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wobec pozwanego T. B.. Na tę okoliczność została przedstawiona wyłącznie umowa zawarta między tą spółką jako operatorem sieci P. a pozwanym oraz nota obciążeniowa, w której zawarto informację, że na podstawie § 10 ust. 3 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych dla abonentów (...) z dniem 15 stycznia 2011r. nastąpiła dezaktywacja konta i doszło do rozwiązania umowy z uwagi na brak doładowania konta w wyznaczonym terminie. Nie dołączono wskazanego regulaminu, co uniemożliwiło weryfikację uprawnień operatora do rozwiązania umowy, nie przedstawiono podstawy prawnej i sposobu wyliczenia opłaty specjalnej. W odniesieniu do naliczenia opłaty specjalnej strona powodowa nie przywołała żadnych okoliczności faktycznych wskazujących na to, że wobec rozwiązania umowy we wskazanym wyżej przypadku operatorowi przysługiwało uprawnienie do naliczenia opłaty specjalnej oraz w jakiej wysokości.

Następnie zwraca uwagę okoliczność, że nie zostało wykazane, aby osoby, które zawierały umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 4 października 2012r. były umocowane do działania w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w tym zakresie. Dokumenty załączone do akt sprawy, dotyczące zasad reprezentacji i osób uprawnionych do działania w imieniu osób prawnych dotyczą innych podmiotów.

Kolejną okolicznością, która nie została wykazana, jest dokonanie przelewu wierzytelności (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wobec pozwanego T. B. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej we W., a następnie na powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.. Oprócz umów sprzedaży wierzytelności z dnia 4 października 2012r. i 28 czerwca 2013r. nie zostały dołączone załączniki do tych umów obejmujące listy wierzytelności objętych przelewem lub choćby wyciągi z tych załączników. Wykluczona jest tym samym weryfikacja, czy wierzytelność objęta pozwem przeszła na kolejne podmioty i obecnie przysługuje powodowi.

Mając na uwadze przedstawione powyżej braki w zakresie dowodów zaoferowanych przez powoda na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, nie można – zdaniem Sądu – w oparciu o art. 230 k.p.c. przyjąć, że brak wypowiedzenia się przez pozwanego co do meritum żądania stanowi niebudzące wątpliwości przyznanie, iż wierzytelność dochodzona pozwem przysługuje powodowi co do zasady i co do wysokości. W ocenie Sądu owa milcząca postawa pozwanego pozwala jedynie na wyprowadzenie wniosku, iż ma on świadomość, że nie wywiązał się w sposób należyty z umowy zawartej z operatorem sieci P., jednakże zbyt daleko idący i sprzeczny z regułą dowodzenia byłby wniosek, że jednocześnie pozwany w ten sposób przyznaje istnienie wierzytelności z tytułu opłaty specjalnej, a przede wszystkim jej wysokość oraz termin wymagalności. Odmienną konkluzję wyklucza fakt, że sam powód nie przedstawia nawet faktów, które w sposób skonkretyzowany wskazywałyby, na jakiej podstawie operator sieci P. naliczył przedmiotową karę oraz w jaki sposób wyliczył jej wysokość. Wobec braku takich danych zasadność obciążenia pozwanego kwotą 526,52 zł nie może być w żaden sposób zweryfikowana, oceniona, i to nie tylko na podstawie zaoferowanych dowodów, lecz także w oparciu o twierdzenia powoda, które w tej części są niezwykle enigmatyczne, ogólnikowe i nie skupiają się w ogóle na indywidualnych okolicznościach dotyczących powstania i wysokości wierzytelności. Należy wnosić, że takie podejście powoda do sprawy jest wynikiem tego, że obsługuje on wiele tysięcy wierzytelności, ten fakt jednak nie uprawnia do obniżenia wobec niego ogólnych reguł dowodzenia obowiązujących w procesie cywilnym.

W odniesieniu do wniosku dowodowego zawartego w pozwie o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości na okoliczność istnienia wymagalnego zobowiązania strony pozwanej w stosunku do powoda w oparciu o całość dokumentacji posiadanej przez powoda lub podmiot zarządzający sekurytyzacyjnymi wierzytelnościami, w szczególności umów o przelew wierzytelności, umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z załącznikami oraz dokumentami księgowymi, Sąd uznał, że brak jest podstaw do jego uwzględnienia. Przede wszystkim stwierdzić należy, że dokumenty świadczące o powstaniu i wysokości roszczenia winny zostać przedłożone do akt sprawy jako samoistny materiał dowodowy. Dopiero wówczas, gdyby wyliczenie wysokości roszczenia wymagało skorzystania z wiadomości specjalnych w zakresie księgowości, zasadnym byłoby dopuszczenie takiego dowodu. Należy jednakże co do zasady wykluczyć sytuację, w której biegły wydaje opinie w oparciu o materiał

niezałączony do akt sprawy. Sąd nie znajduje żadnych przeszkód, które uniemożliwiłyby przedstawienie przez powoda i dołączenie do akt sprawy dowodów w zakresie niezbędnym do wykazania powstania roszczenia i jego wysokości. Ponadto zaznaczyć należy, że dokumenty księgowe nie są wystarczającym dowodem na istnienie i wysokość roszczenia.

Z powyższych względów roszczenie powoda jako niewykazane Sąd oddalił.

SSR Joanna Suchecka

Sygn. akt III C 5/14 upr. 19 października 2015r.

ZARZĄDZENIE

I. Odnotować

II. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda

III. Akta przedłożyć z wpływem lub za 3 tygodnie.

SSR Joanna Suchecka